

De Nederlandsche Bank N.V.
Postbus 98
1000 AB AMSTERDAM

Finnius
Huis Azië
Jollemanhof 20 A
1019 GW Amsterdam

t. (020) 767 01 80

f. (020) 767 01 81

www.finnius.com

Datum 06-02-2025
E-mail casper.riekerk@finnius.com, pim.smith@finnius.com
Onderwerp Reactie op consultatie DNB good practices Wtt 2018

Geachte mevrouw, meneer,

Finnius reageert graag op de door DNB geconsulteerde 'Good Practices Wtt 2018'. Met onze reactie willen wij bijdragen aan de praktische handreiking die DNB aan trustkantoren wil bieden met betrekking tot de uitvoering van de verplichtingen van de Wet toezicht trustkantoren 2018 (Wtt 2018).

In deze reactie zijn onze belangrijkste opmerkingen opgenomen. Een overzicht van feitelijke of technische opmerkingen is opgenomen in de tabel in **bijlage I**. Met betrekking tot de volgorde van onze opmerkingen hebben wij aansluiting gezocht bij de opbouw van het door DNB geconsulteerde document.

OPMERKINGEN

1. *Opzet*

Als algemene opmerking willen wij een compliment maken voor de opzet van het document, die is logisch en duidelijk en leest ook prettig. DNB heeft zich duidelijk ingespannen om uiteenlopende onderwerpen te bespreken en het inzicht van de toezichthouder te delen.

2. *Thema's en onderwerpen*

Voor trustkantoren gelden strenge voorschriften met betrekking tot de organisatie-inrichting en bedrijfsvoering (met name ter zake het cliëntenonderzoek). Een deel van de normen is binair van aard, waar het resultaat heel kenbaar is. Voor een ander deel van de normen geldt dat juist niet omdat die normen aanknopen bij een inspanning die het trustkantoor moet leveren. Het trustkantoor moet in het cliëntenonderzoek bijvoorbeeld een element "zoveel mogelijk met

FINNIUS

zekerheid vaststellen". Onze ervaring is dat DNB in haar toezicht op trustkantoren primair een formalistische invalshoek kiest, wat meebrengt dat richtinggevende uitleg door DNB voor met name de tweede categorie normen heel gewenst is. Deze tweede categorie normen is naar haar aard vager en de concrete invulling is afhankelijk van de casus. Het is begrijpelijk dat dit DNB belemmert om in algemene zin concreet en inhoudelijk richting te geven.

Echter, uit gepubliceerde handhavingsmaatregelen spreekt dat DNB hier een uitgesproken mening over heeft. DNB zou dan ook – met een meer procesgeoriënteerde toelichting – duidelijk kunnen maken welke stappen een trustkantoor tenminste moet zetten en moet vastleggen om de ondergrens te halen. Dat zou marktpartijen veel inzicht geven en ook kunnen voorkomen dat zij in toezichtonderzoeken (pas) leren dat het uitgevoerde cliëntenonderzoek naar oordeel van DNB onvoldoende was.

Een andere opmerking is dat een aantal thema's en onderwerpen die heel relevant zijn voor de dagelijkse praktijk, niet wordt besproken. Dat geldt bijvoorbeeld voor 'de herkomst van het vermogen bij pseudo UBO's'. Verder merken wij op dat een deel van de beschreven good practices betrekkelijk eenvoudige casuïstiek betreft. Het beschrijven van een good practice voegt dan niet veel toe. Marktpartijen zijn juist gebaat bij een beschrijving van good practices rond dilemma's of van casuïstiek waar toepassing van de norm uit de wet een interpretatie verlangt (denk aan 'vroegtijdige dienstverlening', 'transactieprofiel' en 'herkomst vermogen'). DNB zou haar good practices document werkelijk waardevol maken als zij daarover richtinggevende voorbeelden geeft. In deze reactie doen wij daar enkele suggesties voor.

3. Vroegtijdige dienstverlening

Uit artikel 23 Wtt 2018 volgt – kort gezegd – dat het een trustkantoor verboden is een zakelijke relatie aan te gaan of een trustdienst te verlenen, tenzij een cliëntenonderzoek is verricht dat heeft geleid tot de resultaten zoals omschreven in artikel 27-30a, 33 en 34 Wtt 2018. Het derde lid van artikel 23 Wtt 2018 expliciteert dat een trustkantoor gehouden is de zakelijke relatie te beëindigen als niet (meer) kan worden voldaan aan de vereisten omschreven in hoofdstuk 4 van de Wtt 2018. In andere woorden: als een trustkantoor gedurende de zakelijke relatie het cliëntenonderzoek niet succesvol kan afronden, is zij gehouden de zakelijke relatie te beëindigen.

De vraag is hoe strikt trustkantoren deze regel in de praktijk moeten hanteren bij de voortdurende controle van de zakelijke relatie. Onze ervaring met de toezichtpraktijk leert dat DNB een strikte interpretatie van deze verplichting hanteert. En een strikte interpretatie brengt mee dat een trustkantoor bij elke wijzigingen in de zakelijke relatie de dienstverlening zou moeten staken, om deze vervolgens weer voort te zetten nadat ze zich heeft vergewist dat zij de zakelijke relatie kan doorzetten. Dit zou in de praktijk bijvoorbeeld betekenen dat een wijziging van de wettelijk vertegenwoordiger van de cliënt maakt dat een trustkantoor gehouden is om de zakelijke relatie

(tijdelijk) te stoppen. Die kan dan weer worden opgepakt nadat de identiteit van de (nieuwe) wettelijk vertegenwoordiger is geverifieerd, en diens vertegenwoordigingsbevoegdheid door het trustkantoor is gecontroleerd. Dit is in onze visie een interpretatie die de wetgever niet bedoeld kan hebben, wat ook wordt bevestigd doordat de wetgever het in de wetgeschiedenis heeft over 'kunnen' en niet over 'moeten'.¹ Hopelijk kan DNB in de good practices duidelijk maken hoe trustkantoren met dit vraagstuk moeten omgaan.

4. *Transactieprofiel*

Artikel 27 lid 2 onder b Wtt 2018 schrijft voor dat een trustkantoor met betrekking tot de doelvennootschap een transactieprofiel moest vaststellen. Uit de wetgeschiedenis volgt dat in een transactieprofiel de te verwachten in- en uitgaande geldstromen van de doelvennootschap worden benoemd, ten aanzien van alle relevante activiteiten van de doelvennootschap.² De wetgeschiedenis expliciteert ook dat een transactieprofiel actueel, volledig en specifiek moet zijn.³ Een trustkantoor is daarom gehouden om ook gedurende de zakelijke relatie het transactieprofiel bij te werken.

DNB wijst er terecht op dat een transactieprofiel een bijdrage kan leveren aan de transactiemonitoringverplichting van trustkantoren. De praktijk leert ook dat transactieprofielen een nuttig instrument zijn voor de monitoring. Trustkantoren worstelen echter hoe invulling te geven aan deze verplichting als transacties niet in een profiel passen. Daarbij leidt met name de verplichting dat het transactieprofiel volledig én specifiek moet zijn tot problemen. Het komt namelijk veelvuldig voor dat een trustkantoor wordt geconfronteerd met transacties die onvoorspelbaar zijn qua frequentie en/of bandbreedte. Die transactie laten zich dan niet vatten in een transactieprofiel met de door DNB gewenste nauwe bandbreedtes en vaak is ook een concreet tijdstip of frequentie afwezig. Een sprekend voorbeeld hiervan is de dividenduitkering waarvan niet op voorhand kan worden gezegd of deze gaat plaatsvinden, en zo ja hoe hoog die gaat zijn.

Het good practice document is een uitgelezen kans voor DNB om trustkantoren een handreiking te doen en uit te leggen hoe trustkantoren met deze weerbarstige situatie om moeten gaan. DNB doet in de good practices de suggestie om de onzekerheid te ondervangen door op basis van historische gegevens eigenlijk een voorspelling te doen voor toekomstige dividenduitkeringen. Deze suggestie bevordert dat het transactieprofiel als volledig kan worden bestempeld, maar de vraag blijft of in het voorbeeld dat DNB geeft het transactieprofiel wel specifiek (genoeg) is omdat op basis van historische gegevens lastig in te schatten blijft wat de hoogte dan wel frequentie van de eventuele toekomstige dividenduitkeringen zal zijn. Het is gissen en dat zou – juist met het oog op (het doel van) de monitoring – achterwege moeten blijven.

---

¹ *Kamerstukken II 2017-18, 34 910, nr. 3 (MVT), p. 49.*

² *Kamerstukken II 2017/18, 34 910, nr. 3, p. 53.*

³ *Kamerstukken II 2017/18, 34 910, nr. 3, p. 53.*

FINNIUS

De geformuleerde good practice omvat naar onze indruk een *form over substance* benadering, die meebrengt dat transactieprofielen niet reëel zijn, niet goed werken en geen effectieve bijdrage leveren aan het monitoren van transacties. Trustkantoren zijn vooral gebaat bij een good practice voor de situatie dat transacties zich niet specifiek laten profileren. Bijvoorbeeld door te beschrijven dat transacties onder die omstandigheden ad hoc een uitgebreide beoordeling krijgen van het trustkantoor.

5. *Herkomst vermogen*

Een trustkantoor moet de herkomst van het vermogen van de doelvennootschap vaststellen. Dat is een eenvoudige en klare regel. Met betrekking tot doelvennootschappen die al lange tijd bestaan (bijvoorbeeld meerdere decennia), kan dit echter heel weerbarstig zijn. Jaarstukken zijn doorgaans wel beschikbaar, maar bewijsstukken om een reconstructie van de vermogensontwikkeling vanaf de start van de onderneming mogelijk maken kunnen ontbreken, zeker als de reguliere bewaartermijn van (fiscale) administratie is verstreken.

In de good practice die DNB beschrijft (op p. 26) wordt een eenvoudige casus behandeld. Voor een trustkantoor is het echter juist van belang te kunnen vernemen wat een good practice is in de situatie dat een samenhangend verhaal beschikbaar is, maar (sommige) relevante brondocumenten ontbreken. Het beschrijven van een good practice over de volgende situatie heeft grote toegevoegde waarde. Een doelvennootschap is opgericht in 1981. De oprichtingsakte is beschikbaar, maar de brondocumenten waaruit de vermogensontwikkeling is af te leiden in de periodes 1981 – 1987 en 1994 – 1998, ontbreken, hetgeen ook niet onlogisch is aangezien de reguliere bewaartermijn dan al (lang) verstreken is. Hoe kan het trustkantoor in dat geval voldoen aan de norm in artikel 27 lid 2 sub c en e Wtt 2018?

6. *Vermogenspositie UBO*

Hetgeen hiervoor beschreven is geldt in nog sterkere mate voor het onderzoek naar de vermogenspositie van de UBO. De realiteit is anders dan DNB veronderstelt, omdat er eerder niet dan wel een administratieve puzzel te leggen is met betrekking tot vermogensbestanddelen en brondocumenten die de legitimiteit van die positie bevestigen, zeker als het gaat om UBO's die hun vermogen over een lange periode hebben opgebouwd.

Ervaring leert dat DNB in bijna elk toezichtonderzoek het onderzoek naar de vermogenspositie van de UBO uitlicht, en vaak fundamentele kritiek heeft op de wijze waarop het onderzoek door het desbetreffende trustkantoor is verricht. Het bronnenonderzoek dat door trustkantoren wordt verricht voldoet meestal niet aan de hoge eisen die DNB daaraan stelt, en/of de diepgang van het onderzoek laat in de ogen van DNB te wensen over, terwijl de wet 'slechts' een onderbouwde indicatie van het vermogen vereist.

FINNIUS

Een tweede aspect waar trustkantoren bijzonder graag over geïnformeerd worden is hoe om te gaan met het vaststellen van de vermogenspositie bij gebreke van een reële UBO. Immers, vanwege de wettelijke fictie dat er altijd een UBO moet zijn, zal er in die situatie dan moeten worden gekeken naar het hoger leidinggevend personeel. Met name de situatie waarbij trustkantoren trustdiensten a en b verlenen aan *orphan structures* leidt tot plichtmatig en nietszeggend onderzoek. Immers, in die gevallen moet de vermogenspositie van het hoger leidinggevend personeel (concreet de bestuurder die het trustkantoor levert) worden beoordeeld, terwijl dit enkele geen waarde heeft en niets zegt over eventuele integriteitsrisico's van de dienstverlening, de doelvennootschap of cliënt.

Onze ervaring met handhavingscasuïstiek leert dat DNB hier wel begrip voor heeft, maar desondanks handhavend optreedt. De trustsector is dan ook vooral gebaat bij een good practice over het toereikend invullen van de norm van artikel 27 lid 2 sub d en e Wtt 2018 als er alleen pseudo UBOs zijn en die pseudo UBOs geen relatie hebben met het vermogen van de doelvennootschap of cliënt. Denk aan de situatie van een trustkantoor dat twee bestuurders levert voor een stichting die fungeert als SPV voor het beheer van een gesecuritiseerde hypotheekportefeuille. De trustsector zit te wachten op een richtinggevende uitspraak van DNB hoe in een dergelijke situatie op een zorgvuldige en doelmatige wijze invulling te geven aan het 'zoveel mogelijk met zekerheid vaststellen van de vermogenspositie van de UBO'.

7. Check handelsregister

Een trustkantoor moet vaststellen of de doelvennootschap en de overige relevante onderdelen van de structuur hebben voldaan aan een eventuele verplichting tot inschrijving. In de praktijk blijkt dit deel van een cliëntenonderzoek weerbarstig te zijn, omdat het vaag blijft welke entiteiten te selecteren zijn. Dit leidt met name tot onzekerheid met betrekking tot grote (complexe) structuren die een aanzienlijke groep aan (buitenlandse) entiteiten omvatten. De open norm in de wet en de toelichting in de wetsgeschiedenis bieden weinig houvast voor identificatie van de 'relevante onderdeel van de structuur'.

Holland Quaestor heeft in eerder gepubliceerde guidance enige structurering aangebracht op dit punt en concrete richtlijnen geformuleerd voor het bepalen van de relevante delen van de structuur (*upstream, downstream* en *sidestream*). Hiermee wordt getracht het onderzoek door trustkantoren te richten op hetgeen reëel en materieel relevant is en te voorkomen dat een bijna oneindige groep aan entiteiten moet worden onderzocht. Deze guidance van Holland Quaestor lijkt voor trustkantoren goed werkbaar.

Waar de trustsector met name gebaat is bij guidance over dit punt, is de good practice die DNB over 'relevante delen van de structuur' heeft opgenomen helaas niet richtinggevend. Wellicht kan aan de hand van een good practice worden geïllustreerd hoe trustkantoren op dit punt in

FINNIUS

praktische zin de selectie moeten vormgeven, ofwel duidelijk maken welke overwegingen met betrekking tot een selectie in ieder geval moeten worden vastgelegd. Ook is het voor trustkantoren interessant te vernemen welke materialiteit doorslaggevend is voor het bepalen dat een entiteit binnen de groep relevant is voor het risicoprofiel van de doelvennootschap of de cliënt.

8. *Dienstverleningsdossier*

Een trustkantoor moet een dienstverleningsdossier aanleggen voor iedere cliënt. Artikel 39 Wtt 2018 beschrijft welke informatie daarin (tenminste) moet zijn vastgelegd. De wet geeft geen vormvoorschrift met betrekking tot het dienstverleningsdossier. Een actuele vastlegging van informatie en het toegankelijk ontsluiten daarvan is een logisch vereiste. Dat stelt een trustkantoor in staat zorgvuldige monitoring te verrichten en stelt compliance officers, auditors en de toezichthouders in staat controles uit te voeren.

Echter, in de praktijk blijkt DNB gericht op een inrichting van het dienstverleningsdossier die haar belang dient. Ook in de beschreven good practices komt dit tot uitdrukking. DNB schetst een werkwijze waarbij een DVD voor iedere doelvennootschap wordt opgesteld in aanvulling op die van de cliënt. DNB suggereert in de good practice op p. 42 zelfs dat pas aan het wettelijk vereiste wordt voldaan als een uitdraai van een DVD kan worden gemaakt in de vorm van een compleet, inzichtelijk, begrijpelijk en controleerbaar dossier. Met deze aanpak spant DNB het paard achter de wagen. De wijze waarop DNB de informatie wil kunnen beoordelen, wordt leidend voor de wijze waarop een trustkantoor haar administratieve bedrijfsvoering vormgeeft.

Dat verhoudt zich niet goed tot de opdracht aan trustkantoren om de meest optimale opzet te realiseren voor het vastleggen van informatie en het zicht houden op integriteitsrisico's. Dat gebeurt vaak door het gebruik van meerdere applicaties en – juist met betrekking tot groepen – een centrale vastlegging. Het maken van DVDs per doelvennootschap zoals DNB beschrijft is bijvoorbeeld een effectieve manier om informatie te versnipperen en fouten te creëren bij het actualiseren van de gegevens. De aanpak van DNB is naar ons oordeel ook eigenlijk niet van deze tijd. Juist digitaal vastgelegde informatie is goed te structureren, te beoordelen en te doorzoeken. Verder vragen wij ons af of de door DNB voorgestane aanpak wel is terug te voeren tot vereisten in de Wtt 2018.

DNB zou zich kunnen richten op de bij een trustkantoor beschikbare informatie en toegankelijkheid daarvan in plaats van op de vorm van een DVD. Een DVD hoeft naar zijn aard ook niet alle informatie hoeft te bevatten die het trustkantoor verzamelt en houdt. In dat licht zijn wij voorstander van good practices over DVD's die meer aansluiten bij het doel van de wet (wat wij gedeeltelijk herkennen in de good practice over de koppeling van applicaties).

9. *Good practices*

DNB beschrijft in de geformuleerde good practices een fors aantal casussen. Dat is erg goed. De casussen die aanknopen bij beleid dat trustkantoren zelf formuleren, geeft echter geen reële guidance. Het beschrijft vooral een trustkantoor haar eigen beleid tot uitvoering zou moeten brengen. Wij denken dat DNB beter good practices kan beschrijven die niet primair afhankelijk is van individuele beleidskeuzes van trustkantoren. Als DNB het verstandig vindt dat trustkantoren specifieke punten betrekken in hun afweging en/of hun beleid, dan zou DNB er wat ons betreft goed aan doen dat te benoemen.

Met vriendelijke groeten,
Finnius advocaten B.V.

Casper Riekerk

Pim Smith

BIJLAGE I

Overzicht van feitelijke en technische opmerkingen

§ 2.2 / p.8	DNB beschrijft het benoemen van een derde dagelijks beleidsbepaler als good practice om te kunnen voldoen aan de eis van tweehoofdige leiding. Wij merken op dat deze benadering <i>form over substance</i> is en voor de grote groep kleinere trustkantoren onhaalbaar is. Wij merken verder op dat voor financiële instellingen die gereguleerd zijn onder de Wft en waarvoor de eis van tweehoofdige leiding geldt, de toezichthouder (DNB én AFM) een nadrukkelijk minder formalistische houding kiest en zich reëler opstelt.
§ 2.4 / p.13	Zodra en gebeurtenis als incident wordt aangemerkt en tot melding wordt overgegaan is de informatie die art. 9 Rtt 2018 voorschrijft te verstrekken, doorgaans niet volledig beschikbaar (bijv. omdat de feiten nog niet allemaal beschikbaar zijn of de effectieve maatregel nog moet worden bepaald). Wij zouden het een goed idee vinden om een good practice te beschrijven waarin een trustkantoor een initiële incidentenmelding doet die naar zijn aard nog niet volledig kan zijn, om die in de periode daarna aan te vullen en actualiseren aan de hand van later beschikbaar gekomen informatie en/of beslissingen over de opvolging. Dat onderstreept het belang dat snel gemeld moet worden, maar biedt ook ruimte voor reëel onderzoek en doordachte opvolging.
§ 3.2 / p.17	Het criterium in de art. 37 Wtt 2018 is dat "daartoe gebruikte gegevens worden vastgelegd", dus niet "alle gebruikte gegevens".
§ 3.2 / p.17	Naar ons inzicht zou de eerste good practice met name moeten aanknopen bij de houding van cliënt en het daadwerkelijk beantwoorden van de vragen van het trustkantoor. Het feit dat een reactietermijn lang is, hangt in de praktijk namelijk juist vaak samen met het opzoeken van informatie en met taalbarrières (vertalingen) en is naar ons oordeel geen indicator voor 'meewerkend gedrag'. Volledigheidshalve: de tekst van de good practice wordt op een gegeven moment afgekapt. Wellicht dat hier nog naar kan worden gekeken bij de opmaak van het finale document.
§ 3.2 / p.17	Naar ons inzicht zou de tweede good practice beter kunnen reflecteren dat het trustkantoor de registratieplicht met betrekking tot de 'relevante' delen van de structuur beoordeelt (en niet 'alle' delen van de structuur). Dat is immers de wettelijke norm.
§ 3.2 / p.18	De good practice die DNB beschrijft met betrekking tot de situatie dat alleen trustdienst b wordt verleend is één van de mitigerende maatregelen, maar ook gelijk een heel verstrekkende maatregel. Immers, dit betekent dat trustdienst b uitsluitend in combinatie met trustdienst a wordt verleend. De vraag is hoe reëel

	de door DNB voorgestelde maatregel is, en het zou goed zijn als DNB ook een minder impactvolle maatregel opneemt in de good practice.
§ 3.4 / p.20	DNB beschrijft dat een trustkantoor gehouden is de trustdienstverlening te weigeren of beëindigen in het geval van reële integriteitsrisico's. Naar ons inzicht is dat geboden wanneer niet aan hoofdstuk 4 van de Wtt 2018 kan worden voldaan en de integriteitsrisico's niet beheerst kunnen worden. Het enkele bestaan van integriteitsrisico's is volgens ons geen reden (deze kunnen immers nog worden beheerst).
§ 3.4 / p.21	Het wordt niet helemaal duidelijk wat DNB bedoelt met het opstellen van een nieuw acceptatiememorandum zodra zich belangrijke wijzigingen voordoen. De huidige formulering lijkt te suggereren dat een geheel nieuw document moet worden gemaakt, terwijl het naar ons inzicht essentieel is om afwegingen en beslissingen n.a.v. de wijzigingen inzichtelijk te maken. Vanuit het perspectief van risicobeheersing en dossiervorming is het actualiseren van een acceptatiememorandum inclusief expliciete vastlegging van wijzigingen en gerelateerde opvolging een veel betere oplossing, dan het opstellen van een nieuw document. Het zou goed zijn als DNB haar good practice op dit punt preciseert.
§ 3.5 / p.23	In de tweede good practice wordt de situatie beschreven dat cliënt en doelvennootschap samenvallen en kan worden volstaan met één vastlegging die de onderzoeksresultaten m.b.t. cliënt en doelvennootschap omvat. Dat is heel nuttige en praktische guidance waar trustkantoren veel aan zullen hebben.
§ 3.5.2 / p.24	M.b.t. de integriteitsrisico's van de cliënt is er vooral behoefte aan concrete afbakening van de kring van te onderzoeken partijen. Waar de Wtt 2018 deze duiden in de vorm van 'doelvennootschap' en 'cliënt', wijst DNB op de risico's verbonden aan de (in)directe deelnemingen van de cliënt. Dat impliceert dat er geen groepsrelatie hoeft te zijn tussen de cliënt en deelneming en het onderzoek in potentie een enorme omvang moet krijgen. Wij zijn voorstander van een benadering waarin DNB dichter bij de (toelichting bij de) Wtt 2018 blijft en de kring van te onderzoeken partijen inkadert. Hierbij is behulpzaam als DNB aangeeft welke (integriteits-)risico's altijd aandacht vergen in de beoordeling van een trustkantoor. De good practice maakt dan duidelijk dat de focus moet liggen op beheersing van risico's in plaats van het benoemen van alle mogelijke (en denkbare) risico's.
§ 3.5.3 / p.24-25	Het voorschrift om met transactieprofielen te werken is alleen in de Wtt 2018 vastgelegd en vloeit niet voort uit de Wwft. Perceptie is dat een transactieprofiel een nuttig hulpmiddel is voor de monitoring van transacties. Dat tekent ook gelijk de beperking van het werken met transactieprofielen, omdat transacties die binnen het profiel passen ook ongebruikelijk kunnen zijn. Sterker, een partij die structureel wil witwassen zal ervoor zorgen dat transacties binnen een

	<p>transactieprofiel vallen. DNB's focus op het nut van het transactieprofiel en de noodzaak dat deze actueel, volledig en specifiek zijn leidt tot twee zwaktes. Ten eerste kan er een blinde vlek ontstaan voor ongebruikelijke transacties die binnen een profiel passen, en ten tweede is er in de praktijk veel casuïstiek waarbij op voorhand geen specifiek transactieprofiel is op te stellen (zie onze opmerking in punt 4 van de brief). De focus van DNB op profilering (waar DNB ook actief handhavend optreedt), verlegt de aandacht van monitoring naar profilering. Voor het doel van de wet is de monitoring naar ons oordeel het belangrijkste, waarbij een transactieprofiel een handig hulpmiddel kan zijn, maar niet zaligmakend is.</p>
§ 3.5.6 / p.28	<p>Met betrekking tot de check op de registratieplicht is het afbakenen van 'de relevante delen van de structuur' voor trustkantoren een lastig vraagstuk. De wetsgeschiedenis geeft indicaties, maar is daarbij zo abstract en breed geformuleerd dat het geen informatieve waarde biedt voor een reële afbakening (zie ook onze opmerking in punt 7 van de brief). Holland Quaestor heeft over dit aspect een inzichtelijk en werkbaar standpunt geformuleerd (zie de toelichting over relevante delen van de structuur in de richtlijn 'Guidance Wtt18 en Wwft voor trustkantoren'). Onze suggestie is een good practice uit te werken die net zo informatief en concreet is.</p>
§ 3.5.7 / p.29	<p>Het vaststellen van de eigendomsstructuur en feitelijke zeggenschapsstructuur is op zichzelf een duidelijk norm. Deze leidt echter ook tot een forse administratieve belasting in het geval dat (rechts-)personen een heel klein indirect belang houden. Denk aan werknemers op topholding niveau die in verband met een participatieprogramma een aantal aandelen in die topholding ontvangen of kunnen kopen (bijv. 0,01%). Onze suggestie is een good practice uit te werken die over een dergelijke situatie gaat en bij voorkeur een eventuele ondergrens introduceert (bijvoorbeeld de ondergrenzen van 5% en 10% die Holland Quaestor aangeeft in de richtlijn 'Guidance Wtt18 en Wwft voor trustkantoren').</p>
§ 3.5.7 / p.30	<p>De beschreven good practice is informatief en concreet. Het zou wel fijn zijn als DNB duidelijk kan maken op welke partijen concreet gedoeld wordt in het kader van de 'stemovereenkomsten' en 'notulen'. Wij veronderstellen dat dit ziet op de doelvennootschap, maar op welke partijen DNB doelt wordt niet zonder meer duidelijk uit de tekst.</p>
§ 3.5.8 / p.30	<p>Trustkantoren moeten een onderzoek instellen om de strekking waarmee de structuur van de groep waartoe de doelvennootschap behoort is opgesteld, vast te stellen. De vraag is hoe trustkantoren met deze resultaatsverplichting moeten omgaan in het geval dat zich in de top van de structuur een beursgenoteerde (moeder)entiteit bevindt. De vraag kan worden gesteld in hoeverre de structuur boven de moederentiteit van de doelvennootschap moet worden betrokken in dit deel van het cliëntenonderzoek als de moederentiteit zelf moet voldoen aan</p>

	<p>bepaalde transparantievereisten, bijvoorbeeld omdat de aandelen zijn genoteerd aan een beurs gevestigd in Europa. Gesteld moet worden dat in een dergelijk geval de structuur boven de moederentiteit vanuit integriteitsoogpunt op zijn minst minder relevant is, zeker ook gezien het feit dat de wetgever voor beursgenoteerde vennootschappen, inclusief 100% dochters, een uitzondering heeft opgenomen met betrekking tot het vaststellen van de UBO's (zie artikel 1 lid 1 Wtt 2018, artikel 1 Wwft en artikel 3 lid 1 onder a Uitvoeringsbesluit Wwft 2018). De sector is gebaat bij meer uitleg van DNB over dit onderwerp. Het is daarom interessant om te vernemen hoe DNB vindt dat trustkantoren hier in praktische vraagstuk zin mee om moeten gaan.</p>
§ 3.5.10 / p.32	<p>In de good practice is een stuk tekst weggevallen.</p>
§ 3.5.10 / p.34	<p>Hiervoor is uitgelegd dat transactieprofielen beperkte waarde hebben en voor blinde vlekken in de transactiemonitoring kunnen zorgen. Het is een gegeven dat niet alle transacties in een transactieprofiel passen, althans niet in een profiel dat DNB als voldoende specifiek zal kwalificeren. Naar ons inzicht is DNB's opmerking in de good practice over 'toetsing integriteitsrisico's' dat een trustkantoor vast stelt dat het aangaan van een transactie past binnen het transactieprofiel, een halve stap. De essentie is naar ons inzicht dat de transactie en samenhangende risico's worden begrepen (lees: past de transactie (ook) binnen integriteitsrisicoprofiel en overige beschikbare kennis?) en dat ongebruikelijke transacties worden geïdentificeerd. Daarbij zou een trustkantoor het transactieprofiel kunnen aanpassen. Deze twee elementen ontbreken nu in de beschreven good practice.</p>
§ 3.5.13 / p.36	<p>Ter zake vertegenwoordigingsbevoegdheid denken wij dat het belangrijk is onderscheid te maken tussen (i) de formele bevoegdheid om een cliënt te vertegenwoordigen en kunnen binden en (ii) het onderhouden van contact en het delen van informatie. Het illustreren van dit onderscheid in de good practice zou erg verhelderend zijn.</p>
§ 3.6.1 / p.38	<p>In de good practice beschrijft DNB een review op kwartaalbasis. Naar ons inzicht zou ook gemeld kunnen worden dat een langere reviewperiode (van een half jaar tot een jaar), niet afwijkt van de marktpraktijk.</p>